



Australia

Havia pensat començar aquest comentari amb les paraules següents: "fa temps que no havia sentit la sensació d'anar al cinema a perdre el temps", però vaig recordar que això no era cert. Fa uns mesos va ocórrer amb *Vicky Cristina Barcelona*, però en aquest cas dec estar errada, ja que ha rebut el Globus d'Or a la millor comèdia. És curiós que un cineasta rebí un guardó per la seva PITJOR pel·lícula (així, amb majúscules i ben gros).

Però m'he desviat del tema. Començaré ja a parlar d'*Australia* i en comentaré els punts següents:

- Nicole Kidman (si es deixen de banda les excessives operacions quirúrgiques): sembla una caricatura de les actrius de l'època daurada de Hollywood.
- Baz Luhrmann: els jocs d'artifici que funcionaven tan bé a *Moulin Rouge* estan aquí totalment fora de lloc. Desconec si la seva intenció era fer una simbiosi entre *Far And Away*, *Pearl Harbor* i *Out of Africa*.
- Guió: de veritat és necessari la col·laboració de quatre persones per aconseguir avorrir el sofert espectador?
- Efectes digitals: abús d'aquest recurs. Les postes de sol mai no havien estat tant postisses.
- Durada: uns eterns 165 minuts. No sé per què associi llarga durada (més de dues hores) amb manca de qualitat.
- Argument: és un gran embolic. Amor, aventura, drama, història, èpic... però tot barrejat.
- Disseny de vestuari: a càrrec de Catherine Martin, l'únic element que en destacaria.

El problema més greu d'*Australia* és que no aconsegueix arribar a l'espectador, aquest, si es

capaç d'aguantar fins al final de la pel·lícula, té la sensació que ha estat enganyat, que ha "perdut" un temps que hauria pogut dedicar a altres activitats.

Milk (Mi nombre es Harvey Milk)

He de reconèixer la meua ignorància. Fins aleshores desconeixia qui era Harvey Milk (i crec poder afirmar que no som l'única). Per a qui no hagi vist la pel·lícula, n'esmentaré molt breument l'argument: Harvey Milk és un ciutadà de San Francisco que es presenta a un càrrec polític.

Milk, la pel·lícula, no es basa, per mi, en la condició homosexual del protagonista, simplement és una circumstància. Jo veig la cinta com la narració sobre un home que es va comprometre políticament amb la societat. Hi ha res més noble que ser honest amb un mateix i per tant amb el pròxim? (i que a ningú li véngui al cap la propera corrupció política que ha embrutat el 2008).

Gus van Sant, a qui ja no li cal demostrar la vàlua com a director (*Psycho* no és la taca negra en la seva trajectòria). Si en repassam la filmografia, destacaria la pel·lícula que ens ocupa com la millor.

La selecció adequada de l'elenc interpretatiu dóna credibilitat a una història que, en mans d'un inepte (i em vénen al cap alguns noms), no hauria estat més que una *tivimuvi*.

Sean Penn i Josh Brolin haurien de ser candidats a la majoria de premis. Penn fa creïble qualsevol personatge. Brolin, de la seva banda, moderat i terrorífic a la vegada, aconsegueix ser l'antagonista idoni. Igualment James Franco i Emile Hirsch, continguts i discrets, mereixen tots els elogis. Tal



vegada Jack Lira, el personatge interpretat per Diego Luna, sigui el més prescindible. Resulta pesat i poc atractiu.

Gràcies a la bona feina de van Sant, *Milk* no és una avorrida pel·lícula sobre política o sobre els drets dels homosexuals, sinó que esdevé en un al·legat sobre el respecte i la tolerància.

Then She Found Me (Cuando ella me encontró)

Helen Hunt sembla que, després de rebre l'Oscar per *As Good as It Gets* (i d'això fa més de deu anys), no troba el seu lloc i beneïtures com *Twister*, *Dr. T and the Women*, *Pay it Forward*, *Cast Away* i *What Women Want* no són la millor opció.

Ara s'estrena en la direcció de llargmetratges (ja ho havia fet en alguns episodis de la sèrie *Mad About You*) amb un drama sobre una mestra d'escola a qui una sèrie d'esdeveniments li trastoquen la vida.

Then She Found Me ens conta, amb alguns tocs de comèdia, com, quan creus que tot és perfecte, una sèrie de fets ho canvien i allò que et semblava correcte ara ja no ho és.

Hunt, amb l'experiència que donen els anys i el grapat de pel·lícules que ha protagonitzat, sap que una història d'aquestes característiques requereix una

realització sense efectismes ni brusquedat. És necessari un temps per avançar, un tempo per marcar les situacions (en algunes ocasions divertides, especialment els moments amb Colin Firth).

Sents simpatia pels personatges des del primer instant, ja que estan perfectament definits, més per les accions que per les paraules.

Explica Hunt que ha hagut d'esperar deu anys per dur a terme el projecte. La seva intenció inicial era només dirigir-la, però que els consells del seu amic Warren Beatty van animar-la a ser-ne també l'actriu principal.

Tal vegada el millor de *Then She Found Me* és que Hunt no n'assumeix el protagonisme, sinó que els secundaris són els que donen sentit a una història versemblant sobre algú en la crisi dels quaranta. ■

